

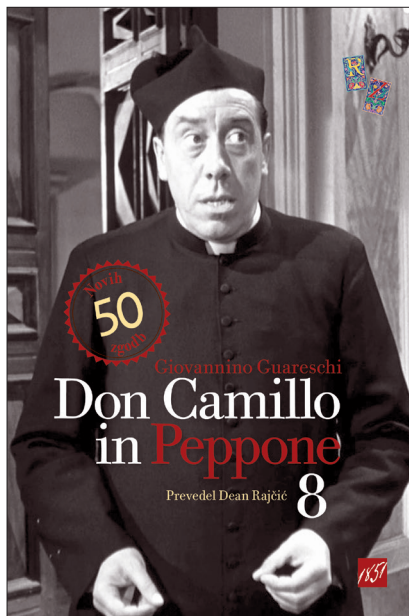

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

Prva slovenska založba

CELJE - LJUBLJANA

GIOVANNINO GUARESCHI: DON CAMILLO IN PEPPONE 8

Podatki o knjigi

- Naslov: Don Camillo in Peppone 8
- Avtor: Giovannino Guareschi
- Zbirki: Redna zbirka 2021, Slovenske večernice 170
- Prevedel: Dean Rajčič
- Urednik: Aleš Čeh
- Format: 135 mm × 210 mm
- Vezava: mehka vezava
- Število strani: 508
- ISBN: 978-961-278-507-9
- Cena: 28,50 €
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2020

Kontakt

Uredništvo

T 03 426 48 00

urednistvo@celjska-mohorjeva.si

Nenavadna prijatelja še zadnjič z nami

Giovannino Guareschi v že osmi knjigi po vrsti, vse so pri Celjski Mohorjevi družbi izšle med 2013 in 2020, na šaljiv način opisuje dogodivščine duhovnika in komunističnega župana, ki se soočata s političnimi, življenjskimi in – zlasti v pričujočem delu – družinskimi težavami. Zgodbe nam na sočen in berljiv način pokažejo, da se tudi med nasprotnimi bregovi lahko stkejo nenavadne prijateljske vezi.

V poslednjem snopiču petdesetih zgodb o župniku don Camillu in njegovemu »rdečemu« nasprotniku ter prijatelju Pepponeju se še zadnjič podamo v njuno rodno Padsko nižino, kjer se starca soočata z lastno starostjo ter s svetom, ki ga počasi prevzemajo mlajši. Preden pa bosta vajeti dokončno predala mlajši generaciji, se bosta protagonista še zadnjič zapletla v različne humorne intrige, ki nihajo med situacijsko in besedno komiko. Čeprav bosta stala na nasprotnih bregovih in si ob vsaki priložnosti enakovredno nagajala, bosta na koncu za dobro skupnosti pripravljena preseči zamero, izhajajočo iz osebnih prepričanaj, in dokazati, da kljub starosti še nista za odmet!

O avtorju

Giovannino Oliviero Giuseppe Guareschi (1908–1968), italijanski pisatelj, novinar, satirik, humorist in karikaturist, je v svetu zaslovel zlasti s satiričnimi zgodbami o don Camillu in Pepponeju. Zelo ga je cenil tudi papež Janez XXIII., ki ga je povabil k sodelovanju pri pripravi prenovljenega katoliškega katekizma, čeprav Guareschi povabila ni sprejel, ker se za to ni čutil dovolj podkovanega. Guareschijeva iskriva satira je več kot aktualna tudi danes, saj je pisana tako, da v vsakem času drži ogledalo družbi, dokaz tega pa je, da je v Italiji v zadnjem desetletju izšlo več zbirk posameznih Guareschijevih zgodb z obširnimi komentarji uglednih literarnih kritikov. Skratka, videti je, da je šele več kot pol stoletja po njihovem nastanku prišlo do širšega zavedanja globine njihove sporočilnosti.

Iz knjige

Teden dni pozneje je don Camillo, ki se je sprijaznil z nastalo situacijo, spet prišel k močem, vstal iz postelje, se spustil v pritličje in začel žalostno pripravljati kovčke.

»Kaj počnete, zelo častiti stric?« ga je vprašala Gosenična z njej lastno brezobzirnostjo.

»Pripravljam se na odhod, da prepustim mesto don Kikiju,« je mrko odgovoril don Camillo.

»Potem pa se vam ni treba pripravljati, kajti don Kiki je odšel včeraj zvečer.«

»Kam?«

»Ne vem. Najbrž ima duhovno krizo, ki je zelo pogosta v njegovem poklicu in po kateri številni duhovniki zapustijo duhovniški stan ter se poročijo. Ubogi don Kiki! Nikoli več se ne bo vrnil sem.«

»Kako pa to veš?«

»Vem, ker bi se raje šla zapret v samostan, v katerem živijo menihi, kot da bi se poročila z moškim, ki je zapustil duhovniški stan.«

Don Camillo jo je zgroženo pogledal.

»Ti!« je zavpil. »Ti, nesrečnica, si bila tako predrzna, da si ...«

»Seveda, jaz! Glave mu gotovo ne bi mogli zmešati vi.«

Don Camillo je močno izbočil že tako široke prsi.

»Vade retro, Satana!« je strašansko zavpil. »Vade retro!«

Dekle ga je hudomušno pogledalo in v smehu odgovorilo: »Žal tega ne morem storiti, zelo častiti stric. Res je, da sem vzdevek ›Gosenična‹ dobila po goseničarju, ki ima tudi vzvratno prestavo, toda moj goseničar te prestave nima.«

Don Camillo je dvignil oči k nebu.

»Gospod,« je rekel, »bi sploh lahko oprostil to nesrečnico, ko bo prišla pred Božje sodišče?«

»Tega zdaj ne morem reči, don Camillo,« je odgovoril oddaljen Kristusov glas. »Vse je odvisno od tega, kakšne argumente bo njen odvetnik predstavil v njeno obrambo.«

Bil je oddaljen glas, ki ga je lahko slišal zgolj don Camillo.

(Str. 402–403)